

Klumme til IKON-bladet

Vejene mødes i dybet

Jeg bliver aldrig færdig med at fundere over mødet med de oprigtige mennesker, jeg møder på min vej. Mennesker, der er tro mod den vejledning og den praksis, der ligger i deres respektive religiøse tradition eller spirituelle retning. Mennesker, der er drevet af samme længsel som jeg. En længsel efter at tjene og arbejde for fred, retfærdighed og forsoning mellem mennesker. Mennesker med vilje til selvbesindelse og med et ønske om at leve i ud fra deres sande Selv.

Jeg må spørge, om det i virkeligheden, dybest set, er den samme vej, vi går? Og hvis det er, hvad så med Jesus som den eneste vej til Gud? Hvorfor har nogen overhovedet trang til at stille det spørgsmål? Og hvad menes der med at Jesus er Vejen?

'Jesus er Vejen' kan bruges i eksklusiv betydning til at dømme folk inde eller (mest) ude i forhold til frelsen. Udsagnet bliver ofte reduceret til en magisk formel, som sikrer plads i Himmeriget. Men det er mere end en formel. Jesus er Vejen, vi skal gå. Han kalder til enhver tid og på ethvert sted disciple til at følge ham og til at bære frugter, som svarer til troen og kaldet.

Vejene mødes i kærlighedens hengivenhed og tjeneste. Vejene udspringer i begyndelsen og mødes i dybet. I hjertets dyb, hvor Ordet, som var fra begyndelsen, og som kan frelse sjælene, er indplantet (Jakob 1,17). I dybet, hvor Gud har lagt sit billede, hvor Kristus, som er Guds udtrykte billede, bor. Derfra udspringer livet, det sande liv, Kristuslivet.

Jesus Kristus har ved sin død og opstandelse gjort fyldest for menneskehedens synd (som det lyder i bønnen efter nadveren) og beredt vejen, så mennesker kan gå den. Nåden virker i kraft af Kristi gerning og manifesteres ikke i ét bestemt trossystem, men i oprigtige hjerter.